

References

1. Vitlynskyj, V.V. *Risk in management [Ryzыk u menedzhmenti]*. Kyiv: TOV "Bory`s fen-M", 1996. Print.
2. Grebelnyk, O.P. *Bases of foreign economic activity [Osnovy zovnishnoekonomichnoyi diyalnosti]*. Kyiv: Centr uchbovoyi literatury, 2008. Print.
3. Didkivskyj, M.I. *Foreing economic activity of an enterprise [Zovnishnoekonomichna diyalnist pidpryemstva]*. Kyiv: Znannya, 2006. Print.
4. Drozdova, G.M. *Management of foreign economic activity of an enterprise [Menedzhment zovnishnoekonomichnoyi diyalnosti pidpryemstva]*. Kyiv: Centr navchal`noyi literatury, 2004. Print.
5. Ilyashenko, S.N. "Marketing risks and methods of their analysis" [Marketingovyie riskii i metodyi ih analiza]. *Spravochnik ekonomista* 2 (2004): 34–41. Print.
6. Shvedun, V.O. "Risk management in enterpenual activity" [Upravlinnya ryzykamy u pidpryemnyczkij diyalnosti]. *Biznes Inform* 2 (2012): 168–172. Print.

DOI : 10.5281/zenodo.1038912

УДК 351:82

Івашина Л. П., старший викладач, СОІППО, м. Суми

Ivashina L., Senior Lecturer of the Department of Professional Education and Management, Sumy Regional Institute of Postgraduate Pedagogical Education, Sumy

КЛАСИФІКАЦІЯ МЕХАНІЗМІВ ПУБЛІЧНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГО ЗЕЛЕНОГО ТУРИЗМУ

THE CLASSIFICATION OF MECHANISMS OF PUBLIC ADMINISTRATION OF DEVELOPMENT OF THE AGRICULTURAL GREEN TOURISM

У статті проаналізовано визначення, структуру та класифікацію загальних механізмів публічного регулювання. Автором представлена класифікація механізмів публічного регулювання розвитку сільського зеленого туризму.

Ключові слова: класифікація, механізм, публічне регулювання, розвиток сільського зеленого туризму.

The definition, structure and classification of general mechanisms of public administration are analyzed in the article. The author presents the classification of mechanisms of public administration of the development of agricultural green tourism.

Keywords: *classification, mechanism, public administration, development of agricultural green tourism.*

Постановка проблеми. На сьогоднішній день невід’ємною складовою всього туристичного бізнесу України є розвиток сільського зеленого туризму, що дає змогу вирішити питання стабілізації екологічної ситуації в країні, забезпечення належного рівня і якості життя сільського населення, соціально-економічний розвиток сільських територій. Результативність розвитку сільського зеленого туризму залежить від розподілу повноважень і відповідальності між органами влади і управління. Оскільки ефективне публічне управління здійснюється лише за наявності досконалих механізмів публічного регулювання, то виникає необхідність розробити комплекс механізмів щодо підвищення ефективності публічного регулювання розвитком сільського зеленого туризму, що розглядається як «процес впливу суб’єкта на об’єкт» та їх взаємодію. Для виконання органами публічної влади своїх функцій і завдань можна використовувати різноманітні засоби, важелі та інструменти державної політики у розвитку сільського зеленого туризму. Для цього є необхідними визначення класифікації механізмів публічного регулювання щодо ефективного розвитку сільського зеленого туризму, що й обумовлює актуальність теми статті.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження механізмів державного управління в цілому висвітлено в наукових працях українських вчених, а саме: О. Амосова, Г. Атаманчука, В. Бакуменка, В. Князева, О. Коротич, В. Малиновського, Н. Нижника, Г. Одінцової тощо, а механізми публічного регулювання розвитку сільського зеленого туризму досліджували Д. Дармостук, С. Кравцов, М. Латинін та інші.

Якщо загальні засади механізмів публічного регулювання опрацьовані на високому рівні, то питання класифікації механізмів публічного регулювання розвитком сільського зеленого туризму є малодослідженим.

Постановка завдання. Метою статті є обґрунтування та аналіз класифікації механізмів публічного регулювання розвитком сільського зеленого туризму.

Виклад основного матеріалу. Питання класифікації механізмів публічного регулювання слід розглядати із визначення терміну «механізм», що застосовується в багатьох науках і трактується в кількох значеннях. Згідно із словником іншомовних слів механізм – це «внутрішня будова, система чогось, устрій» [16].

Слід звернути увагу на словник-довідник за редакцією В. Князева та В. Бакуменка, де механізми публічного регулювання визначаються, як «практичні заходи, засоби, важелі, стимули, за допомогою яких органи державної влади впливають на суспільство, виробництво, будь-яку соціальну систему з метою досягнення поставлених цілей» [6]. Зокрема, Г. Одінцова

вважає, що «механізм управління – це засіб розв’язання суперечностей явища або процесу, послідовна реалізація дій, які базуються на основоположних принципах, цільовій орієнтації, функціональній діяльності з використанням відповідних їй методів управління та спрямовані на досягнення визначеної мети» [7]. У той же час О. Амосов зазначає, що «на регіональному рівні механізм регулювання – це сукупність форм і методів впливу територіальних органів виконавчої влади та місцевого самоврядування на реформування та функціонування економічних суб’єктів у всіх сегментах і ланках господарства району» [2]. Словник-довідник з державного управління містить схему «реального механізму державного управління», яку подано в такому вигляді «цілі-рішення-впливи-дії-результати» [6], що являє собою процес управління будь-якою сферою, в тому числі і розвитком сільського зеленого туризму. Наприклад, таку послідовність у розвитку сільського зеленого туризму можна подати таким чином:

- ставляться цілі розвитку сільського зеленого туризму та аналізуються шляхи їх досягнення;
- приймаються відповідні рішення, які втілюються в механізмах публічного регулювання;
- конкретні механізми публічного регулювання здійснюють на розвиток сільського зеленого туризму, який спонукає здійснення конкретних дій, які дають позитивний результат.

Ця послідовність доводить, що використані механізми публічного регулювання є одним із засобів впливу на розвиток сільського зеленого туризму. Втім механізми публічного регулювання включають в себе не тільки вплив, а й механізм взаємодії органів публічної влади у розвитку сільського зеленого туризму.

Виникає необхідність розглянути публічне регулювання з позиції впливу на зовнішні і внутрішні фактори у розвитку сільського зеленого туризму та їх взаємодію, що проявляється у використанні світових технологій у розвитку сільського зеленого туризму, залученні кваліфікованих фахівців, організації виконання поставлених завдань та правильному прийнятті рішень, налагодженні взаємодії з профспілками, що впливає на створення сприятливих умов для роботи працівників, вплив на розвиток науково-технічного прогресу за рахунок застосування новітніх технологій тощо. Виходячи з цього, можна стверджувати, що вплив на розвиток сільського зеленого туризму потрібно розглядати з позиції публічного управління і, враховуючи необхідність цього впливу, розробляти механізми публічного регулювання.

У словнику-довіднику за редакцією В. Князева та В. Бакуменка «згідно з характером факторів впливу виокремлюють політичні, економічні, соціальні, організаційні та правові механізми» [6]. В залежності від факторів, на які здійснюється вплив виокремлюються методи впливу, які визначають механізми публічного регулювання. Разом з тим, на думку В.М. Князева,

В. Бакуменка, метод управління трактується «як засіб, як спосіб, як характер дії і визначається як спосіб впливу на об'єкт, що управляється з метою досягнення поставлених цілей» [6]. Досить близьку позицію демонструє науковець О. Ковалюк «механізм управління – це система форм, методів, важелів, інструментів, які використовуються в діяльності держави» [8]. Цікаву думку щодо механізмів управління висловлює український вчений В. Малиновський, який підкреслює, що «механізм управління – сукупність засобів організації управлінських процесів та способів впливу на розвиток керованих об'єктів із використанням відповідних методів управління, спрямованих на реалізацію цілей державного управління» [13].

Більш конкретним можна вважати визначення науковця О. Коротич, а саме «механізм управління» – «це певне знаряддя для здійснення цілеспрямованих перетворень, сукупність способів, методів, важелів, через які суб'єкт управління впливає на об'єкт управління для досягнення певної мети. Кожний конкретний механізм управління – це сукупність взаємопов'язаних методів управління» [11]. Отже, багато аргументів на користь того, що кожний механізм публічного регулювання можна вважати як сукупність взаємопов'язаних методів управління і тому розрізняють економічні, соціально-психологічні, організаційні та розпорядчо-правові механізми. Іншу класифікацію подають у словнику-довіднику за редакцією В. Князева та В. Бакуменка, де автори виділяють «морально-етичні, соціально-політичні, економічні та адміністративні» і зазначають, що «в них містяться механізми встановлення взаємовідносин між суб'єктом та об'єктом державного управління» [6].

Як зазначає Г. Астапова, механізм управління – «це система елементів організаційно-економічного впливу на процес управління» [3]. Зокрема С. Кравцов вважає, що «механізм державного регулювання – це спосіб дій суб'єкта регулювання, який ґрунтується на базових принципах і функціях, забезпечуючи за допомогою певних форм, методів і засобів ефективне функціонування системи державного регулювання для досягнення поставленої мети та розв'язування протиріч» [12].

О. Федорчак наводить двадцять три визначення механізму державного управління і робить висновок про те, що усі наявні механізми управління можна поділити на три типи: механізми-знаряддя (інструменти), механізми-системи (набір взаємопов'язаних елементів) та механізми-процеси (послідовність певних перетворень) [17]. Він виділяє механізми державного управління за функціональним призначенням: економічний, мотиваційний, організаційний, політичний та правовий механізми. О. Коротич пропонує класифікацію механізмів державного управління залежно від суб'єктів управління. Відповідно до цієї ознаки, в Україні механізми державного управління поділяються на такі, які здійснюються органами управління:

- вищого рівня (ВРУ, КМУ, Президент);
- обласного рівня (обласні ради, обласні державні адміністрації;

- районного рівня (районні ради, районні державні адміністрації);
- місцевого рівня (міські, селищні, сільські ради) [11].

Підсумовуючи вищезазначене, можна визначити механізм публічного регулювання як систему, яка має структуру, методи, важелі, інструменти впливу на об'єкт управління, призначена для досягнення поставлених цілей, ефективного функціонування і розв'язування протиріч.

Складові механізмів публічного регулювання розвитку сільського зеленого туризму наведено на рис. 1.

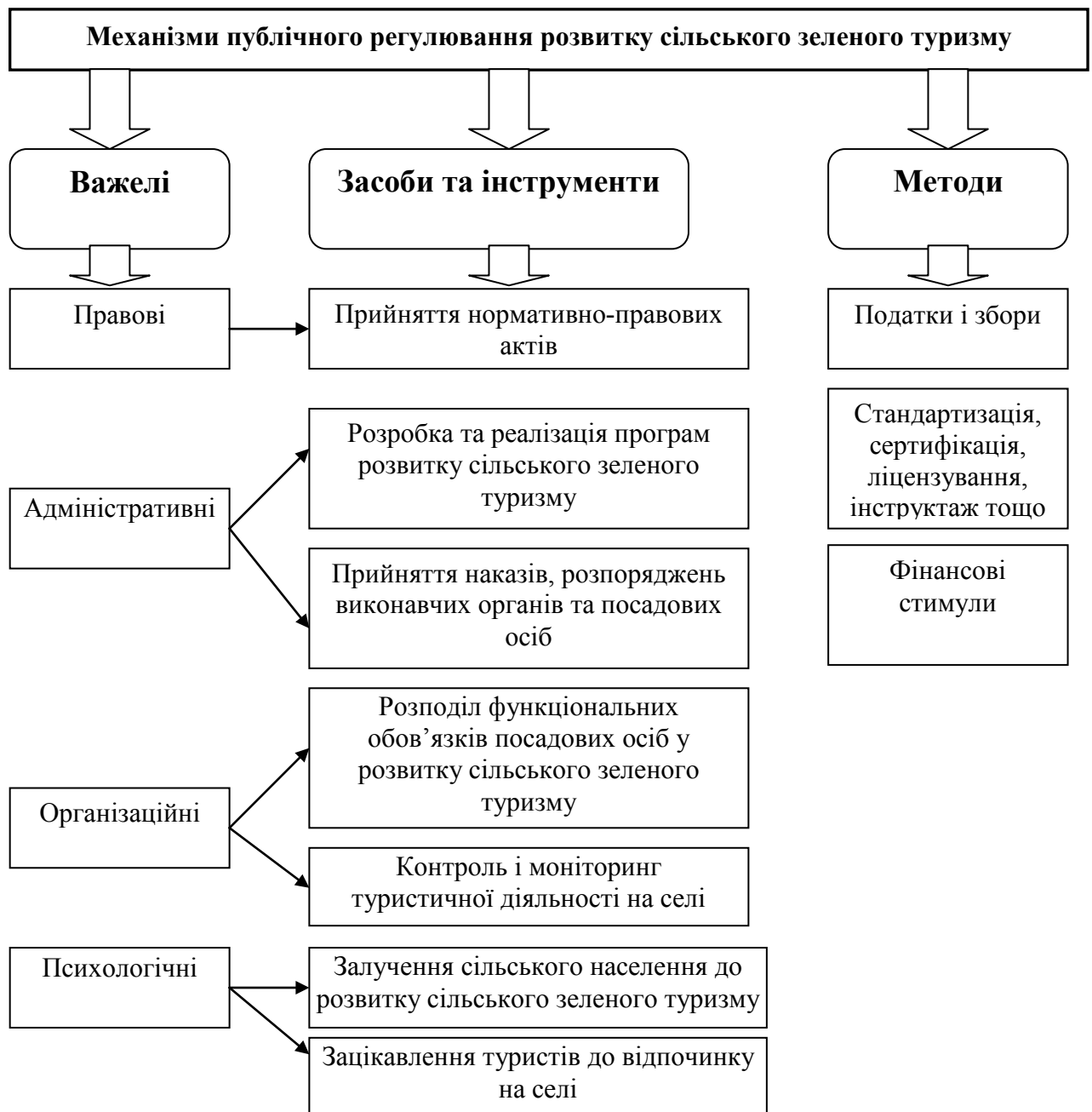

Рис.1. Основні складові механізму публічного регулювання розвитку сільського зеленого туризму

Публічне регулювання розвитку сільського зеленого туризму реалізується шляхом економічного, правового та адміністративного впливу через нормативні акти, державні стандарти; державні норми, державні програми та плани тощо.

Основними методами публічного регулювання розвитку сільського зеленого туризму є:

- правові – закони та підзаконні акти, що регулюють туристичну діяльність на селі;
- адміністративні – накази, розпорядження виконавчих органів та посадових осіб, які дозволяють, забороняють, обмежують чи нормують розвиток сільського зеленого туризму;
- організаційні – передбачають організацію діяльності суб'єктів публічного регулювання шляхом створення державою умов розвитку сільського зеленого туризму;
- економічні – передбачають організацію оподаткування суб'єктів публічного регулювання;
- психологічні – базуються на відкритості інформації про доступ до користування об'єктами сільського зеленого туризму.

Аналіз наукової літератури доводить, що методи розвитку сільського зеленого туризму реалізуються через засоби та інструменти публічного регулювання, тобто через способи державно-управлінського впливу. Засіб – це конкретний спосіб дії, який є невід'ємною складовою реалізації розвитку сільського зеленого туризму, а інструмент є комплексним знаряддям для досягнення поставленої мети, який може впливати на розвиток сільського зеленого туризму лише опосередковано і має першочергове значення, насамперед для органів публічної влади.

Важелі – форми впливу держави на розвиток сільського зеленого туризму. Серед важелів особливе місце займають податки і збори, за допомогою яких держава отримує кошти та впливає на розвиток сільського зеленого туризму. Для зацікавлення суб'єктів розвитку сільського зеленого туризму в досягненні певних результатів використовуються стимули, зокрема фінансові. До них належать заохочувальні фонди, бюджетне фінансування ефективних напрямів розвитку, спеціальні фінансові пільги.

Зазначимо, що в науковій літературі з державного управління існують різні підходи щодо класифікації механізмів публічного регулювання. Залежно від сфери управління механізми публічного регулювання мають специфічні особливості. Виходячи з вищенаведеного, можна зосередити увагу на класифікації механізмів публічного регулювання розвитком сільського зеленого туризму (рис. 2).

Класифікація включає поділ механізмів публічного регулювання розвитком сільського зеленого туризму за суб'єктом управління, за функціональним призначенням та за напрямком діяльності.

Механізм покращення соціальної інфраструктури передбачає удоскона-

лення транспортної інфраструктури, туристичних організацій, які здійснюють організаційно-правове та кадрово-наукове забезпечення розвитку сільського зеленого туризму, підприємств, що займаються виробництвом та реалізацією товарів туристичного попиту.

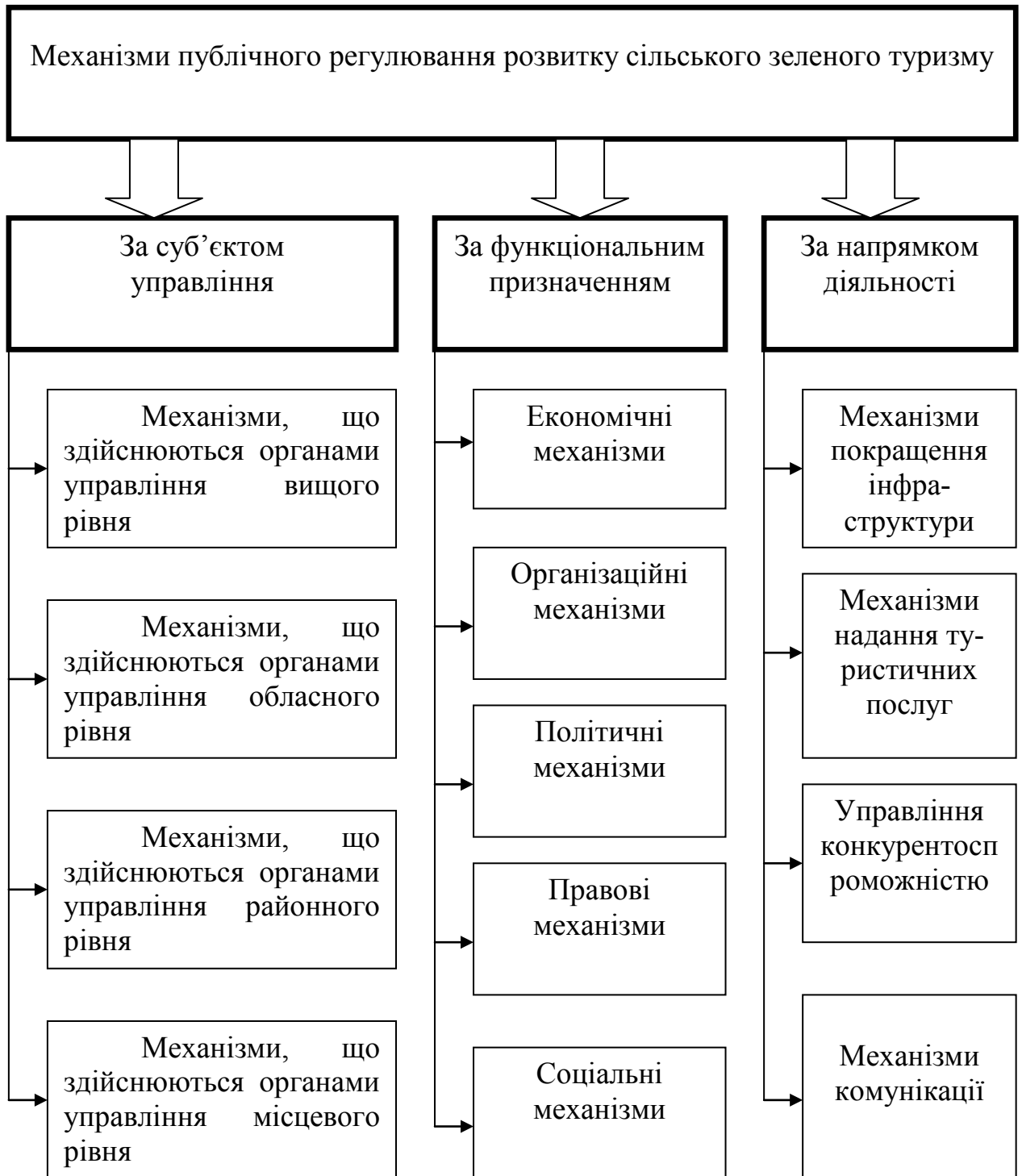

Рис. 2. Класифікація механізмів публічного регулювання розвитку сільського зеленого туризму

Механізми надання туристичних послуг передбачають надання послуг громадянам з метою відпочинку в сільській місцевості, ознайомлення з традиціями, звичаями населення, вживання екопродуктів тощо.

Механізми управління конкурентоспроможністю пов'язані з використанням методів забезпечення конкурентних переваг на ринку, пропозиції особливого роду товарів, послуг тощо.

Механізми обігу коштів і інформації передбачає обмін, як засіб задоволення потреб населення в розвитку сільського зеленого туризму, який здійснюється у товарно-грошовій та інформаційній формі. Видом обміну є переміщення туристів до місця перебування, їх волевиявлення до співпраці в сільській місцевості.

Таким чином, основними складовими механізмів публічного регулювання розвитку сільського зеленого туризму є планування та розвиток туризму, що на державному рівні характеризується наявністю відповідної інформації, впровадженню сучасних технологій, інфраструктури, культури, природних ресурсів тощо. Розвиток сільського зеленого туризму складається з майнових, адміністративних, трудових, фінансових та інших відносин між споживачами і надавачами послуг та їх регулювання, що характеризується створенням умов, що давали можливість для ефективного розвитку сільського зеленого туризму. Характер публічного регулювання у розвитку сільського зеленого туризму в Україні визначається Конституцією України [9], у якій закріплено право населення на відпочинок, що забезпечує тривалий робочий день, обов'язкове надання щотижневого відпочинку та щорічної відпустки; право власників агросадиб на працю (ст. 43) і на власність (ст. 14), створює умови здійснення права на працю. З огляду на вищесказане, в Україні існують певні конституційні засади розвитку сільського зеленого туризму, але вони не передбачають конкретних засобів правового регулювання. З цієї причини розробляються нормативно-правові документи, що регулюють розвиток сільського зеленого туризму, а саме: Закон України «Про туризм» [15, ст. 241], проект Закону «Про сільський зелений туризм» [14], Концепція Державної цільової програми розвитку туризму та курортів на період до 2022 року [10] тощо.

Без сумніву, публічне регулювання розвитку сільського зеленого туризму здійснюється Верховною Радою України, Кабінетом міністрів України, центральним органом виконавчої влади з питань туризму, та міністерствами, які опосередковано впливають на його розвиток, а саме: Міністерство аграрної політики та продовольства України, Міністерство екології та природних ресурсів України, Міністерство економічного розвитку і торгівлі України, Міністерство закордонних справ України, Міністерство інфраструктури України, Міністерство культури України, Міністерство освіти і науки України, Міністерство охорони здоров'я України, Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України, Міністерство соціальної політики України, Міністерство фінансів

України, Міністерство інформаційної політики України. Регулювання розвитку сільського зеленого туризму на місцевому рівні здійснюється місцевими державними адміністраціями, органами місцевого самоврядування, а саме: системами рад: обласних, районних, селищних, сільських, також іншими органами в межах її повноважень.

Органи місцевого самоврядування, в межах своїх повноважень, вирішують питання з розвитку сільського зеленого туризму таким чином:

- при розробці проектів місцевих програм включають програми розвитку сільського туризму;
- створюють на місцях сприятливі умови для заохочення місцевого населення до роботи в розвитку сільського зеленого туризму;
- вживають заходи з розвитку соціальної інфраструктури й благоустрою сіл з метою підвищення їх туристичної привабливості, надають послуги в сфері сільського зеленого туризму;
- співпрацюють з органами державної влади у вирішенні питань розвитку сільського зеленого туризму;
- вирішують на місцях питання розвитку сільського зеленого туризму відповідно до законодавства України.

Зупинімося докладніше на публічному регулюванні розвитку сільського зеленого туризму відповідно до програм розвитку, які розглядають туризм як вплив з боку держави та її органів, яким державою делеговані відповідні повноваження щодо розвитку сільського зеленого туризму, організації відпочинку та вільного часу сільського населення, підготовки кадрів у розвитку сільського туризму тощо. Як стверджує український науковець Ю.В. Алексєєва, «необхідність розвитку сільського зеленого туризму в Україні визначається такими факторами:

- зростаючим попитом мешканців українських міст та іноземців на відпочинок у сільській місцевості;
- унікальною історико-етнографічною спадщиною українських сіл;
- багатими рекреаційними ресурсами;
- екологічною чистотою сільської місцевості;
- відносно вільним сільським житловим фондом для прийому туристів;
- наявністю вільних трудових ресурсів для обслуговування туристів;
- традиційною гостинністю господарів та доступною ціною за відпочинок;
- можливістю надання комплексу додаткових послуг з екскурсій, риболовлі, збирання ягід і грибів, катання на конях тощо [1, с. 183].

Програми розвитку сільського зеленого туризму є частинами державних, регіональних, місцевих та інших програм розвитку туризму, які затверджують сільські, селищні ради, об'єднані територіальні громади. До їх повноважень входить визначати кошти місцевих бюджетів, вживати заходів для стимулювання об'єктів господарювання, які здійснюють діяльність з

дання туристичних послуг, заохочення селян до розвитку сільського зеленого туризму, екологічного виховання населення, створення нових робочих місць та збільшення надходжень до бюджетів, розвиток соціальної інфраструктури і благоустрою сіл, забезпечення конституційних прав громадян на відпочинок, забезпечення безпеки громадян при здійсненні туристичних поїздок з сільського зеленого туризму тощо.

Отже, класифікація механізмів публічного регулювання розвитку сільського зеленого туризму визначається через гілки законодавчої та виконавчої влади. Особлива увага приділяється регулюванню туристичної діяльності в сільській місцевості в кожній з гілок влади. На сьогоднішній день, існують різні організаційні системи управління сільським зеленим туризмом – від міністерств до сільських, селищних рад, адміністрацій, прямо підлеглих урядові. За повідомленням українського вченого С. Галасюка, «деякі країни світу здійснюють керування туристичною діяльністю тільки на рівні регіональних органів державної влади, інші – не мають державних важелів регулювання сферою туризму взагалі [5].

Згідно Концепції Державної цільової програми розвитку туризму та курортів на період до 2022 року процес державного регулювання сфери сільського зеленого туризму потребує здійснення комплексу організаційних, економічних, фінансових, управлінських та інших заходів як складових ефективного реалізації державної політики розвитку сільського зеленого туризму є одним з пріоритетних напрямків соціально-економічного розвитку держави, що визначається державним регулюванням, формуванням і здійсненням реалізації державної політики, спрямованої на його розвиток [10].

Висновки. Сучасний розвиток сільського зеленого туризму дає змогу вирішити питання стабілізації екологічної ситуації в країні, забезпечення належного рівня і якості життя сільського населення, соціально-економічний розвиток сільських територій, стимулює розвиток соціальної інфраструктури на селі тощо. Результативність розвитку сільського зеленого туризму залежить від розподілу повноважень і відповідальності між органами публічної влади. Тому для ефективного публічного управління доцільно розробити класифікацію механізмів публічного регулювання загалом і розвитку сільського зеленого туризму зокрема. Таким чином, на основі дослідження можна стверджувати, що для виконання органами публічної влади своїх функцій і завдань необхідно використовувати різноманітні засоби, важелі та інструменти державної політики у сфері розвитку сільського зеленого туризму.

Таким чином, проблема класифікації механізмів публічного регулювання розвитку сільського зеленого туризму є актуальною та потребує подальшого дослідження, оскільки розвиток сільського зеленого туризму, а відповідно й територій, залежить від механізмів публічного регулювання, а саме різноманітних методів, засобів, інструментів і важелів.

Список використаних джерел

1. Алексєєва Ю.В. Державне регулювання соціального туризму в Україні / Ю.В. Алексєєва // Зб. наук. пр. НАДУ. – 2009. – Вип. 1. – С. 182-191.
2. Амосов О.Ю. Перетворення механізмів державного регулювання економічного розвитку / О.Ю. Амосов // Державне управління та місцеве самоврядування: зб. наук. праць: у 2 ч. / за заг. ред. Г.І. Мостового, Г.С. Одінцової. – Х. : Хар РІДУ НАДУ, 2001. – Вип. 2. – С. 10-16.
3. Астапова Г.В. Организационно-экономический механизм корпоративного управления в современных условиях реформирования экономики Украины // Г.В. Астапова, Е.А. Астапова, Д.П. Лойко. – Донецк, 2001. – С. 279.
4. Бакуменко В.Д. Формування державно-управлінських рішень: проблеми теорії, методології, практики : монографія / В.Д. Бакуменко. – К. : Вид-во УАДУ, 2000. – 328 с.
5. Галасюк С.С. Необхідність удосконалення державного регулювання сфери туризму України / С.С. Галасюк // Туристична освіта в Україні: проблеми і перспективи: Зб. наук. праць. – К. : Тонар, 2007.
6. Державне управління : словник-довідник / уклад. В.Д. Бакуменко (кер. творч. кол.), Д.О. Безносенко, Л.Г. Штика ; за заг. ред. В.М. Князева, В.Д. Бакуменка. – К. : Вид-во УАДУ, 2002. – 228 с.
7. Державне управління та менеджмент : навч. посіб. у табл. і схемах / Г.С. Одінцова, Г.І. Мостовий, О.Ю. Амосов та ін. ; за заг. ред. д-ра екон. н., проф. Г.С. Одінцової. – Х. : Хар РІДУ НАДУ, 2002. – 492 с.
8. Ковалюк О.М. Фінансовий механізм організації економіки України (проблеми теорії і практики) : монографія / О.М. Ковалюк. – Львів : Видавничий центр Львівського національного університету ім. Івана Франка, 2002. – 396 с.
9. Конституція України [із змін. та допов.] [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=254%EA%2F96-%E2%F0&c=1>.
10. Концепція Державної цільової програми розвитку туризму та курортів на період до 2022 року [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/638-2013-p>.
11. Коротич О.Б. Державне управління регіональним розвитком України : монографія / О.Б. Коротич. – Х. : Вид-во Хар РІДУ НАДУ «Магістр», 2006. – 220 с.
12. Кравцов С.С. Концепція державного регулювання сільського зеленого туризму : монографія / М.М. Туріянська, С.С. Кравцов. – Донецьк : Донецьк. інст. турист. бізнесу, 2014. – 194 с.
13. Малиновський В.Я. Державне управління : навч. посіб. / В.Я. Малиновський. – Вид. 2-ге, доп. та перероб. – К. : Атіка, 2003. – 576 с.
14. Проект Закону «Про сільський зелений туризм» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://tourlib.net/zakon/pro_siltur.htm.
15. Про туризм: Закон України від 18 листопада 2003 р. № 1282-IV // ВВР України. – 2003. – № 41. – Ст. 241.
16. Словник іншомовних слів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.jnsm.com.ua/cgi-bin/u/book/sis.pl?Qry=%CC%E5%F5%E0%ED%B3%E7%EC>.
17. Федорчак О. Класифікація механізмів державного управління

[Електронний ресурс] / О. Федорчак // Демократичне врядування : ел. наук. фах. видання ЛРІДУ НАДУ. – 2008. – Вип. 1. – Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/e-journals/DeVr/2008-01/O_Fedorchak.pdf.

References

1. Alekseeva, Yu.V. "The state regulation of social tourism in Ukraine [Dergavne reguluvannja social`nogo turizmu v Ukraini]". *Zbirnyk naukovyh prac` NADU* 1 (2009) : 182-191. Print.
2. Amosov, O.Yu. "Transformation of the mechanisms of state regulation of economic development [Peretvorennja mehanizmv dergavnogo reguluvannja ekonomichnogo rozvytku]". *Dergavne upravlinnja ta misceve samovrjaduvannja* 2 (2001): 10-16. Print.
3. Astapova G.V. Astapova, E.A. and Loiko, D.P. *The Organizational and Economic Mechanism of a Corporate Governance in Modern Conditions of Reforming of Economy of Ukraine*. Donetsk, 2001.
4. Bakumenko, V.D. *The formation of state and management decisions: problems of theory, methodology, practice*. Kiev, 2000.
5. Galasyuk, S.S. "The importance of improving the state regulation of tourism in Ukraine [Neobhidnist` udoskonalennja dergavnogo reguluvannja sfery turysmu Ukrainy]". *Turystychna osvita v Ukraini: problem i perspektyvy* (2007). Print.
6. Bakumenko, V.D., Beznosenko, D.O. and Shtyka, L.G. "State Administration." *UADU*, 2002, p. 228.
7. Odintsova, G.S., Mostovyj, G.I. and Amosov, O.Yu. *State Administration and Management*. Kharkiv, 2002.
8. Kovaluk, O.M. *The financial mechanism of organization of economy of Ukraine (problems of theory and practice)*. Lviv, 2002.
9. Ukraine. The Verkhovna Rada of Ukraine. *The Constitution of Ukraine*. N.p., 28 June. 1996. Web. 29 Aug. 2017. <<http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=254%EA%2F96-%E2%F0&c=1>>.
10. Ukraine. The Verkhovna Rada of Ukraine. *The Concept of the State Target Program of the Development of Tourism and Resorts to 2022*. N.p., 01 Aug. 2013. Web. 29 Aug. 2017. <<http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/638-2013-p>>.
11. Korotich, O.B. *The State Administration of Regional Development of Ukraine*. Kiev, 2006.
12. Kravcov, S.S. and Turijanska, M.M. *The concept of state regulation of rural green tourism*. Donetsk, 2014.
13. Malinovskij, V.Ya. *The State Administration*. Vol. 2, Kiev: Atika, 2003.
14. "The Draft Law "On Rural Green Tourism"" *All about Tourism. Tourist Library*, 2017, <tourlib.net/zakon/pro_siltur.htm>.
15. Ukraine. The Verkhovna Rada of Ukraine. *About tourism* N.p., 15 Sept. 1995. Web. 29 Aug. 2017. <http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/Z950324.html>.
16. "Mechanism." *Dictionary of Foreign Words*, 2017, <www.jnsn.com.ua/cgi-bin/u/book/sis.pl?Qry=%CC%E5%F5%E0%ED%B3%E7%EC>.
17. Fedorchak, O. "The Classification of Mechanisms of Public Administration [Klasyfikacija mehanizmv dergavnogo upravlinnja]." *Democratic Governance*, no. 1, 2008, <www.nbu.gov.ua/e-journals/DeVr/2008-01/O_Fedorchak.pdf>.